

עפ"ת 7018/07/19 - סאלח דרויש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 7018-07-19 דרויש נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 290574/2016

בפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס
המערער סאלח דרויש ע"י ב"כ עו"ד פוקרא פתחי
נגד
המשיבה מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז צפון
פסק דין

1. לפני ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט בסאם קנדלפת) מיום 22.5.2019 (ת"ד 11719-11-16) ולפיה הורשע הנאשם בעבירות שעניינן תאונת דרכים - התנהגות ללא זהירות בדרך, עבירה לפי תקנה 21א לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961, התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21ב(2) לתקנות התעבורה, פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך (נסיבות מחמירות), עבירה לפי תקנה 44א לתקנות התעבורה וחבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

כתב האישום וההליכים בבית המשפט קמא

2. על פי כתב האישום, ביום 6.7.2016 בסמוך לשעה 21:30, נהג המערער ברכב פרטי בכביש 90, מכיוון טבריה לכיוון גינוסר. המערער נהג בחוסר זהירות ובהגיעו סמוך לקילומטר מס' 421 בכביש הוא ביצע פניית פרסה, מבלי לוודא שהוא עושה זאת ללא הפרעה או סיכון, ובכך חסם דרכו של רכב פרטי אשר היה נהוג בידי נזאל גילאן (להלן: **הנהגת המעורבת**) שנסעה באותו הכביש בכיוון נסיעתו של המערער, והמערער התנגש עם רכבו ברכבה. כתוצאה מן התאונה, נפגעו ונזקקו לטיפול רפואי המערער ונסעת ברכבו וכן נגרמו חבלות של ממש לנהגת המעורבת - שפשופים וחתכים בזרוע שמאל שהצריכו תפירה, ונסעת מרכבה נזקקה לטיפול רפואי. כן נגרמו נזקים לכלי הרכב.

3. בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 9.7.17, כפר המערער בעובדות כתב האישום וטען כי התאונה אירעה בנסיבות שונות לחלוטין מן המפורט בכתב האישום. לטענתו, הוא נסע ישר לכיוון ביתו שברמת הגולן ולא ביצע פניית פרסה כלל. הרכב בו נסעה הנהגת המעורבת נסע מאחורי רכבו במהירות, סטה מנתיב נסיעתו ופגע בצדו השמאלי קדמי של רכבו. כתוצאה מן ההתנגשות, הרכב המעורב נפגע בצדו הימני קדמי והתהפך. המערער הוסיף כי הרכב המעורב לא היה נהוג על ידי הנהגת המעורבת אלא על ידי אחיה ולאחר התאונה היו חילופי נהגים.

4. לאחר קיום הליך הוכחות בתיק, במסגרתו העידו, בין היתר, בוחן תאונות דרכים מטעם התביעה - רס"מ קרני לדאני ובוחן תאונות דרכים מטעם ההגנה, מר ניר קוסטיקה, הגישו הצדדים סיכומיהם בכתב שלאחריהם ניתנה

הכרעת הדין במסגרתה הרשיע בית המשפט קמא את המערער.

הכרעת הדין

5. בפתח הכרעת דינו, ציין כב' השופט קמא כי הדין עם המאשימה וכי הגנתו של המערער תלויה על בלימה וחסרת כל יסוד עובדתי. הראיות שהציגה המאשימה משתלבות האחת עם רעותה ויוצרות תמונה חד משמעית בדבר דרך התרחשות התאונה. עדותה של הנהגת המעורבת נמצאה אמינה וקיבלה חיזוק משאר ראיות התביעה - עדות אחותה וחוות דעת הבוחן מטעם התביעה, שלפיה התאונה ארעה בנתיב הנגדי ביחס לכיוון נסיעת רכב המערער ורכב הנהגת המעורבת, כאשר רכב המערער עמד כמעט במאונך לקו נסיעת רכב הנהגת המעורבת שניסתה להתחמק מפגיעה בו תוך כדי הסטת רכבה לשמאל אל עבר הנתיב הנגדי, אך לשווא. חוות דעתו נמצאה משכנעת ומהימנה ולא נמצא ממש בתיאוריה שהציעה ההגנה, באמצעות הבוחן מטעמה.
6. עוד נקבע בהכרעת הדין, כי הראיות הפיזיות שהוצגו על ידי התביעה ובעיקר חריץ שנמצא בנתיב הנגדי בכביש והעיד על מקום האימפקט וכן הנזקים שנגרמו לכלי הרכב המעורבים, תומכים במסקנת הבוחן מטעם התביעה. אמנם רכב הנהגת המעורבת התהפך באופן שהותיר חריצה במקומות אחרים בכביש, אך התקבלה ההבחנה שעשה הבוחן מטעם התביעה, בין החריץ העמוק המעיד על מקום האימפקט לבין הסימנים הקלים יותר שנוצרו במהלך התהפכות רכב הנהגת.
7. בהתייחסותו לחוות דעתו של הבוחן מטעם ההגנה, ולפיה ההתנגשות ארעה לאחר שהנהגת המעורבת עקפה את רכב המערער, איבדה שליטה על רכבה והתנגשה עם הפינה הקדמית ימנית של רכבה בפינה הקדמית שמאלית של רכב המערער, כאשר שני כלי הרכב כמעט מקבילים זה לזה, קבע כב' השופט קמא כי תזה זו מנוגדת לממצאי הבוחן מטעם התביעה, האמינים עליו כנאמנים ונכונים, ואיננה נתמכת בכל ראיה או ממצא פיזי אובייקטיבי. כך, שני הבוחנים לא מצאו שום חריץ בנתיב נסיעת רכב המערער, המעיד כי ההתנגשות ארעה בנתיב זה.
8. חיזוק למסקנה האמורה מצא בית המשפט קמא בממצאים בדבר הנזקים שנגרמו לכלי הרכב המעורבים, שהמוקד שלהם בפינה הקדמית ימנית של רכב הנהגת המעורבת ובפינה הקדמית שמאלית של רכב המערער, כאשר כיוון הנזק ברכב המערער הוא "יותר משמאל לימין מאשר מאחור לפנים..." דבר שלפי עדות מומחה התביעה מצביע באופן חד משמעי שהרכב היה בתפנית ובפנייה וניצב לכביש". אילו התאונה הייתה מתרחשת בזמן עקיפה, כגרסת ההגנה, הנזק לרכב הנהגת היה ניכר לכל אורך הדופן הימנית, דבר שלא קרה.
9. אשר לקביעת מומחה ההגנה בעניין שברים שנמצאו פזורים בזירת התאונה, חלקם לפני מקום האימפקט שנקבע על ידי בוחן התביעה, ציין כב' השופט קמא כי הדבר אכן מעורר סימני שאלה אך לא במידה המעוררת ספק סביר בשאלת אשמתו של המערער, שכן הסברו של הבוחן מטעם התביעה ולפיו מקום השברים הוא דינמי ויכול להשתנות בעקבות נסיעת רכבים אחרים בכבש אחרי קרות התאונה, הוא מקובל ואמין בעיניו. מקום השברים יכול ללמד באופן כללי על מקום התאונה, אך לא יועיל לצורך הקביעה אודות מקום האימפקט. בעניין זה הפנה כב' השופט

קמא לספר ההדרכה "חקירה ושיחזור תאונות דרכים" שלמדור תאונות דרכים באגף התנועה של משטרת ישראל (מהדורת 2016), שם בעמ' 69 צוין כי "חלקים קטנים מתפזרים באופן רחב מאד ולא סדיר, כך שהמקום בו הם נמצאים חסר משמעות".

10. בית המשפט קמא התייחס לסתירה בין גרסת הנהגת המעורבת ולפיה המערער החל בפניית פרסה מאמצע נתיב נסיעתו, לבין קביעת הבוחן מטעם התביעה לפיה ההנחה היא שהמערער סטה עם רכבו לשול הימני בטרם החל בפניית הפרסה. נקבע כי סתירה זו איננה מהותית ואיננה יוצרת ספק סביר בדבר אחריות המערער לתאונה, שכן יתכן כי המערער החל בפנייה מן השול בטרם הבחינה בו הנהגת המעורבת לראשונה.

11. עוד קבע בית המשפט קמא כי עדותו של המערער הייתה לקונית, עמומה וחסרת פרטים, כאשר טענתו לפיה הוא לא ראה את רכב הנהגת המעורבת עד שפגע בו, מקום בו שדה הראיה פתוח למרחק של 200 מטרים וכאשר התאונה ארעה בכביש חשוך שבו רכבים נוסעים עם פנסי חזית מאירים, איננה אמינה "וניכר כי הנאשם מסתיר פרטים מהותיים בדבר התרחשות התאונה". גם בעדות אשת המערער לא ניתן אמון ונקבע כי אין בה אלא חזרה מקוצרת על דברי המערער.

12. בסיכומו של דבר, קבע בית המשפט קמא כי התאונה התרחשה לאחר שהמערער חסם פתאום ברכבו את נתיב הנסיעה תוך כדי פניית פרסה, או פנייה שמאלה, בשעת לילה בכביש חשוך, כאשר רכב הנהגת המעורבת בא בעקבותיו והופתע מהימצאותו כמעט עומד במאוזן לרוחב הכביש, ניסיונה של הנהגת המעורבת להתחמק מפגיעה ברכבו על ידי הסטת רכבה שמאלה לא צלחה וארעה ההתנגשות. משכך, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

13. לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, נגזרו על הנאשם העונשים הבאים: פסילה על תנאי למשך פסילה על תנאי וקנס בסך של ₪750. המערער איננו מערער על גזר הדין.

טענות המערער

14. המערער טוען כי הכרעת הדין איננה מתייחסת לטענות רבות שהעלה וכי המסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא איננה מתיישבת עם העדויות והממצאים העובדתיים.

15. בית המשפט קמא ציין בגזר דינו כי עלו ספקות באשר לאשמת המערער, אך בכל זאת בחר להרשיעו בלא שספקות אלו עלו בהכרעת הדין.

16. ממצאי חוות דעת הבוחן מטעם ההגנה מוכיחים חד משמעית כי התאונה ארעה בנסיבות אחרות לחלוטין, אשר תואמות את גרסת המערער. גם הנזקים שנגרמו לשני כלי הרכב מלמדים זאת.

17. עצם העובדה שרכב הנהגת המעורבת התהפך אחרי ההתנגשות ארבע פעמים מעיד כי התאונה ארעה בהתאם לגרסת המערער. אילו התאונה הייתה מתרחשת כפי שנקבע בהכרעת הדין, רכב הנהגת המעורבת היה נחסם ולא מתהפך.

18. עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא טעה בקביעת מקום האימפקט וכי הנקודה עליה הצביע הבוחן מטעם התביעה היא נקודת חריץ ההתהפכות של רכב הנהגת המעורבת. שברי הזכוכית מתחילים לפני החריצים בכביש, כאשר האימפקט בין כלי הרכב קדם לפיזור השברים.

19. בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין קביעה עובדתית שלא נטענה ולפיה המערער פנה שמאלה, מקום בו המשיבה טענה כי המערער ביצע פניית פרסה. מעדות הנהגת המעורבת ומן הממצאים בשטח עולה כי אין אפשרות פיזית לבצע פניית פרסה בכביש כה צר, כאשר לשיטתה של הנהגת המערער לא ירד לשול לפני ביצוע הפנייה. עוד טוען המערער כי מקום עצירת רכבו אחרי התאונה בשול הימני, כאשר אין מחלוקת כי הרכב לא הוזז, מכרסם את קביעת בית המשפט קמא לגבי אופן התרחשות התאונה.

20. המערער מפרט ומנתח בהרחבה את הראיות והעדויות שהובאו בפני בית המשפט קמא. לטענתו, אימוץ גרסת הנהגת המעורבת, כולל זו שנמסרה על ידה במשטרה, מביא לתוצאה אחרת מזו אליה הגיע בית המשפט קמא. כן חולק המערער על מסקנות הבוחן מטעם התביעה וטוען כי הן אינן דרות בכפיפה אחת עם ממצאים עובדתיים רבים.

21. המערער טוען כי קביעת בית המשפט קמא לגבי היות עדותו לקונית עמומה וחסרת פרטים, איננה מוצדקת, שכן הוא חזר באופן מדויק ועקבי על גרסתו ולא סתר עצמו במאומה. עדות אשתו התיישבה עם גרסתו ולא היה מקום שלא לתת לה משקל.

22. עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא איפשר לתביעה להעיד עד הזמה, אף שלא התקיימו התנאים לכך. מעדותו עלה כי מעבר לניסיונו לחזק את מסקנות הבוחן מטעם התביעה, לא התגלתה בה טענה חדשה שלא הייתה צפויה. עד ההזמה ניסה לתקן כשלי ומחדלים בעבודת הבוחן שהיה מקום לבררם בטרם הוגש כתב האישום.

23. לטענת המערער, מדובר באחד מן המקרים החריגים והיוצאים מן הכלל בו על בית המשפט שלערער להתערב בממצאי מהימנות ובקביעות העובדתיות שקבעה הערכאה הדיונית, לקבוע כי התאונה ארעה בנסיבות שתוארו על ידי המערער והמומחה מטעמו ולזכות את המערער.

טענות המשיבה

24. המשיבה טוענת כי נקודת המוצא של הכרעת הדין היא שבית המשפט קמא העדיף וקבע כי גרסת הנהגת המעורבת היא האמינה בעיניו, לאחר שהתרשם ממהימנותה וממהימנות אחותה, לעומת גרסת המערער ואשתו

אותן מצא כב' השופט קמא כלקוניות ולא מהימנות. בניגוד לטענת המערער, בית המשפט התייחס לעדות הנהגת המעורבת במשטרה.

25. המשיבה איננה חולקת על כך שביצוע פניית פרסה בכביש הזה מחייבת ירידה לשול תחילה, אך אין הכרח בעצירה בשול לפני ביצוע הפנייה. הנהגת המעורבת איננה בוחן תנועה והיא תיארה את המצב כפי שנגלה לנגד עיניה ונחוה בחושיה - היא הבחינה ברכב המערער חוסם מולה את נתיב הנסיעה. בית המשפט קמא התייחס לעניין זה בהכרעת דינו והפנה לעדות הנהגת המעורבת אשר העידה בחקירתה החוזרת במפורש כי היא איננה יודעת איפה היה רכב המערער לפני שהיא ראתה אותו עומד לנגד עיניה באמצע הנתיב.

26. בית המשפט קמא לא היה חייב להתייחס לכל נקודה ונקודה שהועלתה בחוות הדעת הנגדית מטעם ההגנה ובניסיונו הוא ניתח את הסוגיה העיקרית והמהותית, שאף המערער מיקד את טיעונו לגביה - היא נקודת האימפקט, ממנה נגזרת המסקנה בדבר אופן התרחשות התאונה. בית המשפט קמא קבע בעניין זה ממצאי עובדה ומהימנות לאחר שהתרשם מעדות הבוחן ומהסימן בכביש כפי שתועד בתמונות. הבוחן לא התעלם מיתר החריצים בכביש, אותם מצא כסימני התהפכות של רכב הנהגת המעורבת, בשל השוני באופי החריצים, עליו עמד הבוחן כשהוא אף מפנה לחלק ברכב שיצר את החריץ.

27. הבוחן מטעם התביעה התייחס גם לעניין השברים שנמצאו על הכביש והסביר מדוע אין במיקום השברים כדי ללמד על נקודת האימפקט, אלא רק כדי לתת אינדיקציה לאזור האימפקט, בשל היותם דינאמיים וניתנים להזזה. בנסיבות אלה, לא היה בשברים כדי למוטט את הקרקע מתחת לחריץ המובהק והברור שנראה בזירת התאונה והיווה את נקודת המוצא לחקירת נסיבות התאונה. גרסתו של הבוחן מטעם התביעה אף נתמכה בעדות בוחן נוסף, בכיר ממנו, שהגיע כעד הזמה וחייד את הדברים הללו בצורה מעמיקה ונוספת, וכן היא נתמכה בספרות המקצועית שצוינה בהכרעת הדין.

28. הבוחן מטעם התביעה התייחס גם לסוגיית מיקום הרכבים לאחר התאונה והסביר כיצד אלמנט התקיפה והתנע המתבסס על מיקום האימפקט והנזקים, מסביר כיצד אפשרי הדבר שהרכב ינוע בצורה מנוגדת לכיוון בו הוא נסע, כך שגם מיקום הרכבים תומך בגרסת התביעה ובצדק העדיף בית המשפט קמא את עדות הבוחן גם בעניין זה, כמו גם בעניין מיקום הנזקים ברכבים.

29. אשר לעדות ההזמה טוענת המשיבה כי ההגנה לא הטיחה בבוחן מטעם התביעה באופן מפורש את התזה החלופית שהעלתה ולפיה החריצים אותם ייחס הבוחן להתהפכות, הם למעשה חריצי האימפקט, ועל כן עלה הצורך בזימונו כעד הזמה.

30. המשיבה טוענת כי אין מקום במקרה דנן להתערבות ערכאת הערעור בקביעות העובדות והמהימנות של בית המשפט קמא.

31. המשיבה חולקת על קביעות בית המשפט קמא בגזר הדין לעניין אחריות הנהגת המעורבת ומכל מקום, אין מדובר בספקות לגבי הכרעת הדין ולפיה המערער ביצע פניית פרסה ואחראי לתאונה, אלא רק התייחסות לאשם תורם שניתן היה להתחשב בו לעניין העונש ולכן גם בית המשפט קמא הקל מאד בעונשו של המערער.

דין והכרעה

32. עיון במכלול החומר ושמיעת טענות הצדדים, הביאוני למסקנה כי דין הערעור להידחות.

33. מושכלות יסוד הן, כי ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בממצאים של עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא רק בנסיבות חריגות, כגון שערכאת הערעור משתכנעת כי בפסק הדין נפלו סתירות מהותיות, או כי הערכאה הדיונית לא נתנה את דעתה לראיה מהותית, או לסתירות מהותיות, או לא יחסה משקל, בהערכת העדות, לגורמים רלוונטיים. בבסיס הלכה זו מונחת התפיסה, כי לערכאה הדיונית עומד יתרון ההתרשמות מן העדים וממהימנותם. תפקידה של ערכאת הערעור איננו לבחון מחדש את אשמתו של הנאשם, אלא להעביר תחת שבט ביקורתה את פסק הדין של הערכאה הדיונית ולבחון אם יש נפל בו פגם היורד לשורשו של עניין. אם לא נמצא פגם כזה, אל לה לערכאת הערעור להתערב בו, אפילו סבורה היא כי התוצאה שאליה הייתה מגיעה לו יושבה כערכאה דיונית, יכול שהייתה אחרת (ראו, בין היתר: ע"פ 406/78, בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 393; ע"פ 9352/99, יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632; ע"פ 2132/04, סלים קייס נ' מדינת ישראל (28.5.2007); ע"פ 9216/03 ז'אן אלרז נ' מדינת ישראל (16.1.2006); ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, 1.3.2004).

34. בערעורו, מבקש המערער, בעיקרו של דבר, לחלוק על ממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, בכל הנוגע לנסיבות קרות התאונה. דא עקא, שאין מדובר באחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בממצאים כאמור, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית לאחר שהתרשמה מן העדים, המומחים ומכלול הראיות, והמערער לא הצביע על נסיבות חריגות, על סתירות מהותיות או על פגם היורד לשורשו של עניין בהכרעת הדין, המצדיקים התערבות כאמור.

35. ביסוד הדברים, לאחר בחינה עניינית של מכלול הראיות והעדויות שהובאו לפתחו של בית המשפט קמא, ובכלל זה חוות דעת הבוחנים, קיבל בית המשפט קמא את גרסת התביעה בכל הנוגע לאופן בו התרחשה התאונה, והעדיף אותה על פני גרסת המערער. בכך לא מצאתי כי יש להתערב.

36. העדפת גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה, לא התבססה אך ורק על התרשמות בלתי אמצעית מן העדים שהעידו בפני כב' השופט קמא, תוך קביעה כי עדי ההגנה אינם אמינים עליו, לעומת עדי התביעה אותם מצא כמהימנים. כפי שפורט לעיל, כב' השופט קמא ניתח אף את הממצאים והראיות שנאספו בזירת התאונה ואת העדויות שבמומחיות ולאחר שקלול מכלול הנתונים - תוך התייחסות לטענות העיקריות והמשמעותיות מתוך אלה שהעלה המערער, הגיע למסקנה אליה הגיע, מסקנה שלדידי אף מתיישבת עם הגיונם של דברים ואין להתערב בה.

37. בדין מצא כב' השופט קמא ליתן משקל של ממש לקביעת נקודת האימפקט בין הרכבים, שכן זו יכולה ללמד, באופן דיכוטומי, מי משתי הגרסאות היא הנכונה. על בסיס חוות דעת הבוחן מטעם התביעה ועדותו בבית המשפט, קיבל כב' השופט קמא, כממצא עובדתי, את הקביעה אודות החרוץ המובהק שנמצא בנתיב הנסיעה הנגדי ומלמד על מקום האימפקט בין הרכבים. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הסברו של הבוחן מטעם התביעה בעניין זה, בחוות הדעת ובעדותו בבית המשפט, נראה מקצועי ומהימן ולא מצאתי טעם לקבוע אחרת.

38. עדות ההזמה שהבאתה הותרה על ידי בית המשפט קמא, ביססה ביתר שאת מסקנה זו. לעניין זה, מעיון בפרוטוקול הדיונים בבית המשפט קמא נוכחתי כי אכן, כטענת המשיבה, הגרסה שהעלתה ההגנה, ולפיה החריצים שלידו של הבוחן מטעם התביעה נגרמו על ידי התהפכות רכב הנהגת המעורבת, הם החריצים המלמדים על נקודת האימפקט בין הרכבים, לא הוצגה לבוחן בחקירתו הנגדית ומשכך, אף בעצם זימון עד ההזמה לא נפל פגם (וראה לעניין זה הסכמת הצדדים בדיון מיום 10.1.2018).

39. בנוסף לחרוץ המלמד על נקודת האימפקט, ביסס בית המשפט קמא את הכרעת דינו, תוך שאימץ את מסקנות הבוחן מטעם התביעה, גם על הנזקים שנגרמו לרכבים וכן על מיקום הרכבים לאחר התאונה (ראו, למשל, עמ' 17 שורות 24-29 לעדות הבוחן). גם בכך לא מצאתי טעם המצדיק התערבות.

40. גם בעניין השברים, בוססה הכרעת הדין כדבעי, הן על עדות הבוחן והן על הספרות המקצועית בתחום זה, ולפיה בקביעת מקום האימפקט, אין לייחס משקל משמעותי למיקום השברים. בעניין זה ראה עדות הבוחן מטעם התביעה ולפיה כלל לא דובר בריכוז של שברים, אלא בפיזור של שברים (עמ' 10 שורה 11 לפרוטוקול).

41. בניגוד לטענת המערער, הקביעה כי עובר לתאונה רכבו לא השלים את פניית הפרסה אלא היה בתחילתה, כשזו מבוצעת על ידי פניית הרכב שמאלה, עלתה על ידי הבוחן באופן מפורש בעדותו בבית המשפט קמא. כך, בעמ' 10 שורות 13 ואילך לפרוטוקול:

"ת. פניית פרסה היא פנייה של 180 מעלות, הרכב רכב א' רכבו של הנאשם לא השלים פניית פרסה של 180 מעלות כיוון שהוא נפגע בתאונה.

ש. תסביר לי בבקשה מדוע בסעיף 14 (3) לא ציינת שמדובר בתחילתה של פרסה, ורק היום אתה אומר תחילתה של פרסה?

ת. רכב שמבצע פניית פרסה ולא משלים אותה זה המקרה בו דנן, מדובר בתאונה מסוג חזית צד, כיוון הנזקים ברכבים מצביע על כך שהרכב היה בפנייה ובתפנית שמאלה, בכביש דו סטרי בו קיים נתיב נסיעה אחד לכל כיוון ובמקום זה אין אפשרות לבצע פנייה שמאלה, במקום זה ניתן לבצע פניית פרסה."

42. הבוחן מטעם התביעה הניח, על פי הגיונם של דברים ובהינתן רוחב הכביש, כי בטרם החל המערער לבצע את

פניית הפרסה, הוא נדרש להימצא בשול הימני, ובית המשפט קמא קיבל הנחה זו חרף העובדה שהנהגת המעורבת לא ציינה זאת. ההסבר שנתן בית המשפט קמא ולפיו הנהגת העידה על שחווה בחושיה ויתכן כי המערער החל את הפנייה מן השול בטרם הבחינה בו, הוא הסבר המתיישב אף הוא עם הגיונם של דברים.

43. כפי שטוען המערער, בגזר דינו ציין כב' השופט קמא, בין היתר, את הדברים הבאים: "לא אוכל להתעלם מסימני השאלה שעלו במהלך ניהול המשפט לגבי תרומתה של הנפגעת לגרימת התאונה, אם בשל נהיגתה במהירות מופרזת ואם בשל אי שמירה על רוח מספיק בין רכבה לבין רכב הנאשם כדי לאפשר לה למנוע תאונה במקרה של הפתעה. אדגיש כי אינני קובע ממצאים בעניין זה לחובת הנפגעת, אך הנאשם זכאי ליהנות מהספק בעניין זה בבוא של בית המשפט לגזור את דינו. למותר לציין, כי לעניין האשמה והאחריות לגרימת התאונה, רשלנות תורמת של הנפגעת לא היתה פוטרת אותו מאחריות למעשה הרשלני שעשה אשר יצר את הסכנה מלכתחילה".

מדברים אלה עולה, כי בית המשפט קמא לא ראה ברשלנותה התורמת של הנהגת המעורבת (שאף לא נקבעה), כדי לטעת ספק סביר בעניין אשמתו של המערער כמי שגרם לתאונה, אלא אך כדי להצדיק הקלה בעונשו - הקלה משמעותית שאכן נעשתה בקביעת עונשו של המערער.

44. על יסוד האמור לעיל, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"א שבט תש"פ, 16 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.